

kassen, ere maaske komne noget for let ind, og jeg tror ikke, det er nogen sund Tanke nu at spekulere paa at sælge for at faa Penge, naar man kan undgaa det. Jeg tror, det er en sundere Tanke at lægge Skatten der, hvor Skatteevnen er, saaledes at de Folk, som ellers have Lyst til at føre det store Ord i vort Samfund, faa at vide, at skal dette eller hint gøres, maa de selv være med til at betale.

Vi have heller ikke Raad til at spare, naar der er Tale om Oplysning. Er der noget, der skal hæve Danmark og værne om Danmarks Selvstændighed, er det, at vi ere et dygtigt og oplyst Folk. Vi have heller ikke Raad til at lade saadanne Reformér hvile som Retsreformen, der gør, at Folk trygt og roligt kunne gaa til deres Gerning og vide, at hvis de blive antastede for dette eller hint, ville de blive behandlede paa en retfærdig Maade. Er der noget, der giver Tillid og Rygstød hos Folket, er det, at det har retfærdige Domstole og et retfærdigt Retsvæsen.

Der er en Mængde af disse Ting, der kunne tjene til at hæve Folket og højne dets aandelige Værdier, og som vi ikke have Raad til at spare paa. Jeg talte før om Jernbanerne. Det er muligt, vi skulle standse med at bygge Jernbaner i alt Fald i stor Stil — vi toge jo en stor Mundfuld i Fjor. Men dermed mener jeg ikke, man skal forsømme Jernbanevæsenet. Et Land i Udvikling vil stadig være nødt til at bygge Jernbaner. Vi maa komme til, at enhver større Landsby har, om ikke en Jernbane, saa dog en Sporvej dertil, saaledes at den har let ved at komme af med sine Varer. Det stadige Maal for os maa være at faa de bedst mulige Kommunikationsmidler. Nu ønskede jeg gerne, ogsaa som et Bevis paa, at det ny System trænger igenem, at viovre i Jylland fik lidt mere Ligestilling med de gode Folk paa Sjælland og i Kjøbenhavns Nærhed. Vi se Gang paa Gang, at naar der gaar to Tog fra Kjøbenhavn, gaa de gennem Sjælland og Fyn, men naar de saa komme til Fredericia, mener man, at Folk nok kunne vente paa hinanden og pakkes ind i eet Tog. Om Sommeren i Ferietiden, naar de fremmede rejse, saa have vi to Tog, og saa gøres det komfortabelt for dem, men om Vinteren, naar det er de stakkels Jyder selv, der rejse og slide paa Banen, saa tænker man, at de Folk rejse kun til Kjøbenhavn, og naar der saa staar nok af i Korsør og gennem Fyn, bliver der ikke mange tilbage i Jylland. Man tænker ikke paa, at ogsaa i Jylland rejse Folk, at man

f. Eks. en Gang imellem gør en Rejse fra Esbjerg til Aarhus, og at Folk ogsaa komme rejsende fra Hamborg og Slesvig, saaledes at Kupeerne tidt ere overfyldte i Fredericia, naar Folk komme fra Øerne og skulle med. Jeg saa gerne, at det blev noget anderledes, og at Toggangen i Jylland i det hele kunde blive lidt bedre.

Medens jeg er ved det, og navnlig medens jeg dvæler ved Fredericia, har jeg Lyst til at nævne, hvad der enkelte Gange er hændet mig der, naar jeg er kommen rejsende om Natten. Jeg misunder de sjællandske og kjøbenhavnske Rigsdagsmænd, der aldrig have nødig at rejse om Natten. Vi andre maa saa tidt rejse om Natten, og naar man undertiden rejser to Nætter i Træk, vil man gerne ligge ned og sove. Vi skulle jo op over Bælterne og kunne ikke køre lige igennem — det var kun en kort Tid, vi havde Lov til at blive i Vognene og køre lige igennem — og saa vil man gerne nøjes med at være 4 i Kupeerne, men i de sidste Vintre hedder det: „Rejs Dem, mine Herrer, De skulle være 6—7.“ Jeg har et Par Gange spurgt Stationsforstanderen, om det ikke var muligt at sætte nogle flere Vogne til, men jeg har faaet det Svar, at det ikke kunde lade sig gøre. Jeg har bøjet mig, jeg troede, at det var autentisk, jeg troede, det var en sagkyndig Udtalelse om, at Maskinerne ikke maatte gaa med større Læs, og jeg har altsaa enten maattet købe mig en Tillægsbillet til 1ste Klasse eller maattet finde mig i at sidde op sammen med 6—7 andre. Saa hændte det i Dag for otte Dage siden, at jeg paa Fredericia Banegaard skulde Vest paa; vi vare 6½ i Kupeen, og saa kom Konduktøren med en Englænder med en vældig Kuffert og sagde, at han skulde ogsaa være der. Vi vare selvfølgelig ikke glade ved det, jeg sagde til Konduktøren, om det ikke kunde undgaa, men saa kom Togføreren til og sagde temmelig brøsig, at vi skulde være der. Saa spurgte jeg Stationsforstanderen, om der ikke kunde sættes nogle flere Vogne til, men han sagde rask og bestemt nej. Men da det saa viste sig, at de, trods det, at de ipakkede 6—7 ind i Kupeerne, ikke kunde faa alle med, saa satte de alligevel flere Vogne til. Det er det, jeg gerne vil paatale, at en Embedsmand over for en Rigsdagsmand staar og fortæller Usandhed. Naar vi ønske at faa at vide, hvordan Forretningsgangen er for at kunne danne os et Begreb derom, saa ønsker jeg mig gerne fritagen for at blive løjet lige op i Øjnene af en Embedsmand. Jeg ved selv-